

1

Viv az apró szoba padlóján feküdt. Azaz majdnem a padlón. A helyet nem éppen orkok számára építették, úgyhogy az ágy legalább kétlábnyival rövidebb volt a kelleténél. Valaki lecibálta a szalmazsák matracot a földre, és bár Viv lába még így is lelógott a végén, legalább a sérültet fel tudta polcolni a táskájával.

Mint a nyolc pokol, úgy fáj.

A málhás öszvér vontatta hordágyon zötykölődve belázasodott, és köhögött a felvert portól. Por márpedig *rengeteg* volt.

Viv legalább két napig nyomta az ágyat, a visszatérő álmok és lüktető fájdalom kuszaságában hol magánál volt, hol nem. A sebész többször jött és ment. Vagy talán nem, csak újra meg újra ugyanazt hallucinálta. Félig ugyan emlékezett a férfi arcára, de összemosódott valamiféle szégyennel, amit nem tudott beazonosítani.

Most már kitisztult a feje. Ez többnyire azt is jelentette, hogy mindent *kristálytisztán* érzett. A javulás e tekintetben megkérdőjelezhető volt.

Mindennek a tetejébe kopogott a szeme.

Körülnézett, és egy jobbára sivár szobát látott. Durva ágykeret és egy apró asztal, rajta lámpás és mosdótál. A falakat szürke, nyers fából emelték. Kicsi, redőnyös ablak. Viv érezte a tenger, a száraz homoknád és a halak szagát. Vele szemben öreg tengerészláda álldógált. A szablyáját, egy durva mankóval együtt, ennek a ládának támasztották. A pörölye hiányzott. Más figyelemre méltó nem akadt.

Az épületben teljes volt a csend. Zaj csupán kintről szűrődött be: a fű susogása, a hullámok távoli moraja, néha egy-egy tengeri madár rikoltása.

Viv alig volt magánál egy órája, mégis úgy érezte, ha még egyet ki kell bírnia, megőrül a sivárságtól.

Legalább a sebe frissen volt kötözve, a lábát sínbe tették, így a térde nem hajlott. A nadrágja szárát levágták. A kötés ugyan kissé elszíneződött ott, ahol szivárgott a seb, de így is hatalmas előrelépés volt a mohához és a mocskos gyapjúinghez képest.

– Hát – mondta. – A rohadt életbe.

Apránként húzta fel magát: feltornázta a fenekét az ágykeretre, majd a levegőt a fogán át szűrve átlendítette sérült lábát is. A bal bakancsa jó volt ugyan, de a jobb lába annyira feldagadt, hogy esélytelennek tűnt bármit is felhúzni rá. Talpra kecmergett, és elvánszorgott a langyos vízzel teli mosdótálhoz, az ott várakozó ronggyal pedig olyan alaposan lecsutakolta magát, amennyire csak tudta. Most, hogy kevésbé érezte magát mocskosnak, megindult az ajtó felé, de minden, a padlónak ütődő lépéstől feketén lüktettek a látótere szélei. A fogát csikorgatva irányt váltott, és vonakodva megfogta a mankót.

Fájt beismernie, mennyivel jobb így.

Ha már ott volt, megszokástól vezérelve a szablyáját is az övére akasztotta.

Sajnálattal állapította meg, hogy a szoba egy szűk lépcsősor tetejére nyílt. Minden második lépését a mankóval megtámogatva lebotladozott az emeletről. A szablya nem könnyítette meg a dolgát. Minden alkalommal, amikor a combjának ütődött, újabb és egyre változatosabb jelzőket talált ki Rackam leírására. Persze nem a törp hibája volt ez az egész. Csakhogy sokkal jobb érzés volt név szerint átkozni valakit, még akkor is, ha leginkább önmagát kellett volna.

Lefelé menet szalonna halvány illatát érezte, és ez megfelelő ösztönzésnek bizonyult az út folytatásához.

A lépcsősor egy szálló, taverna – vagy bárminek is hívják őket erre felé – hosszú, kérges rönkökből emelt étkezőjébe vezetett. Az egyik falat üres szájként ásító, nagy kőkandalló támasztotta. A vascsillár ferdén lógott, beborította a gyertyaviasz. A tetőgerendára üvegbójákat meg viharlámpásokat akasztottak, mellettük hálók és névvel ellátott, kiszolgált evezők lógtak. A néhány megviselt asztal egyikénél sem ültek.

A hátsó fal mentén hosszú bárpult futott, a csapos ennek támaszkodva lustán törölgetett egy rézcsészét. Pont annyira tűnt unottnak, amennyire a hely indokolta. A magas tengertünde állát őszülő borosta borította. Az orra hosszú és vékony volt, a haja hínárszerű csomókban lógott hegyes füle mellett, a karját tetoválások borították.

– Reggelt, kisasszony – dörmögte. – Reggelit?

Viv nem emlékezett rá, hogy *valaha* bárki is *kisasszonynak* szólította volna.

A csapos futólag végigmérte, a szablyát megpillantva magasba szökött a szemöldöke, aztán visszatért a csészetörölgetéshez.

– Szalonna? – kérdezte Viv.

A tünde bólított.

– Tojást is kérsz? Kolompért?

A gyomra agresszívan korogni kezdett.

– Igen.

– Akkor az öt garas lesz.

Viv megtapogatta az övét a pénzes szütyője után kutatva, majd a lépcső felé nézett, és elkáromkodta magát.

– Majd legközelebb rendezed. Legrosszabb esetben megmászom én azokat a lépcsőket. – A férfi gunyorosan elmosolyodott. – Nemigen tudnál lefutni, igaz-e? Jobb, ha addig lehuppansz az egyik bárszékre, amíg egyedül is képes vagy rá.

Viv hozzászokott, hogy már a puszta létezése is nyilvánvaló fenyegetést jelent, így teljesen váratlanul érte a szelíd, könnyed élcélődés. Nos, valószínűleg sokat ront az ork félelmetességén, ha fél lábon imbolyog.

Amint Viv megfogadta a javaslatát, a tünde eltűnt a hátsó helyiségben. Az ork maga mellé rángatott még egy bárszéket, és felpolcolta a lábát az egyik alacsony támaszra.

Ujjával a pulton dobolva a beltér alaposabb tanulmányozásával próbálta elterelni a saját gondolatait, de *tényleg* nem akadt semmi figyelemre méltó. A gondolatai minduntalan visszatértek a hátsó helyiségből áradó illatokhoz és hangokhoz.

Ahogy a csapos egy villa és szalvéta társaságában a pultra tette a serpenyőt, Viv olyan sietősen akarta maga elé húzni, hogy majdnem puszta kézzel ragadta meg a fülét. A tócsni, a ropogós, zsíros szalonna még mindig sercegett és pattogott, a lágytojás csábítón gőzölgött. Viv a gyönyörűségtől majdnem elsírta magát.

Evés közben elkapta a pult túloldalán álló tünde pillantását, és próbált lassítani a tempón, de a tócsni finom sós és tojásos volt,

és nehezen állta meg, hogy azonnal a szájába lapátolja az egészet. A csámcsogása nem volt ugyan illedelmes, de szívből jött.

– No, jobban érzed magad? – kérdezte a tengertünde, és felvette a serpenyőt a bárpultról.

– Az istenekre, igen. És köszönöm. Öö, Viv vagyok.

Újra az a pajkos mosoly.

– Hallottam, amikor megérkezted. Találkoztunk is, ami azt illeti, de nem lep meg, hogy nem emlékszel. Nagy volt a zűrzavar.

Nem mintha a zűrzavarra *emlékezett* volna, de a tünde vidám hanghordozása elgondolkodtatta.

– A Rétisasok kifizették a szobámat?

– Reméltem, hogy találkozhatok magával Rackammal is – mondta a csapos. – Igaz, a pofa, akit veled küldött, jószerivel úriember volt. Négy napot fizetett. Azt mondta, utána a saját kontódra maradsz. Engem Brandnek hívnak.

Kezet nyújtott, Viv pedig megrázta. Mindkettőjük szorítása erős volt.

– No akkor, vissza az ágynyugalomhoz? – kérdezte Brand.

– A poklokra is, kizárt. Beleőrülnék! Ööö... Hol is vagyok tulajdonképpen?

A huncut mosoly kiszélesedett.

– Hadd legyek én az első, aki üdvözöl a nyugati part ékköve, Borongó falai közt! Mondjuk az ékkő részt azért sokan vitatják. Ez itt az én szerény hajlékom, a Sügér.

– Elég nagy a csend errefelé. – Majdnem azt mondta, hogy *nyomasztóan* nagy.

– Vannak azért hangos pillanataink, amikor a hajók befutnak. De ha nyugodalmas gyógyulásra vágysz, itt a legtöbb napon nem fog zavarni a zaj.

Viv bólintott, és a jobbik lábára helyezve a súlypontját talpra állt, majd a hóna alá húzta a mankót.

– Hát, még egyszer köszönöm. Azt hiszem, sokat fogunk találkozni.

Viv meleg étellel teli bendővel sokkal inkább önmagának érezte magát. A gondolat, hogy keresztülsántikáljon a városon, egyszerre sokkal vonzóbbnak tűnt, mint néhány perccel korábban. Egy ujjal megkocogtatta a bárpultot.

– Asszem, megnézem a helyi látványosságokat.

– Akkor tíz perc múlva találkozunk – felelte Brand.

Viv kierőszakolt magából egy nevetést.

2

Viv a lépcsőkoriátban megkapaszkodva ledöcögött a tornácról, majd visszapillantott. A zsindelezett tető alatt viharvert cégér lógott: az elnagyolt halfaragvány fölé sötét betűkkel a *Sügér* feliratot vésték.

Gyengéd tengeri szellő fújta az arcába a haját, miközben szemügyre vette Borongó innen belátható részeit.

Az óceán foglalta el a láthatár háromnegyedét, amíg útját nem állta északon egy magas, sápatag hegyfok. Haloványan ki tudta bogarászni néhány apró épület és kerítés körvonalát, de ahhoz nem eléggé, hogy megállapítsa, mi célt szolgálnak. A partról homokdűnék vetettek lapos hullámokat, tarajukban homoknád kócolódott.

Borongó nagy részét öreg kőerőd vette körbe: falai felfutottak a dombon, ölelésükben a kisvárossal. A Sügért nem védte az erődítmény, de rálátást biztosított a védműre: a déli út mellett állt, egy homokos lejtő tetején.

A falakon kívül, a Sügérhez közelebb egyre szűkülő szerpen-tinként keskeny házak sorakoztak a tengerpart felé. Oldalukon

a deszkákat szürkére fakította a napfény és a sós permet, a reggeli fényben ezüstösen ragyogtak. Egyenetlen sétányok kötötték össze őket, és öreg, macskaköves utak kanyarogtak közöttük, amelyeket helyenként maga alá temetett a homok.

Négy hosszú móló nyúlt ki a tengerre, rajtuk ládák és hajókötélzet hevert keszekusza halmokban. A halászhajók úgy kapkodtak a mólók után, mint ahogy a fürge csellék falják a kenyeret, míg a nagyobb hajók messzebb közlekedtek. Néhány apró figura mozgott a mólókon, távoli hangjuk visszhangot vert a víz felett.

Mintha az egész város félálomba merült volna. Viv kételkedett benne, hogy valaha is teljesen felébred.

Hirtelen úrrá lett rajta az elhagyatottság érzése. Rackam itt hagyta őt ezen az átkozott peremvidéken, és Viv gyomrában tetet öltött a vad bizonyosság, miszerint a törpnek eszében sincs a visszaúton erre venni az irányt. Minden csak kifogás volt, és éppen kapóra jött, mert így megszabadulhatott egy bajkeverő kölyöktől.

Összeszorította a fogát, és visszagyűrte az érzést a sötétségbe.

Viv kibicegett az árnyékból, a nap teljes erővel tűzött a fejére. Ugyan még nem volt dél, de már közel járt. Egy pillanatra becsukta a szemét, és próbálta élvezni a meleget a bőrén, fürdőzni a napsugarakban.

Mélyen beszívta a tengeri levegőt, aztán lassan kieresztette.

– No – biztatta magát –, essünk túl rajta.

Nehéz volt mankóval a macskaköveken, de még mindig jobb, mint megküzdeni a homokkal. Csigalassúsággal, de módszeresen haladt előre, a szokatlan mankó máris dörzsölte a hónalját. Be kell majd bugyolálnia valamibe, amíg teljesen meg nem szabadul az átkozott vacaktól.

Az út enyhén lejtett, és ezért hálát adott. Az út két oldalát szégyelző homokdűnékről sirályok szálltak fel.

Csodával határos módon az első szembejövő egy másik ork volt. Egykedvűen baktatott Viv felé, és az istrángot a hóna alá csapva egy szekeret húzott maga után. A mellkasa és a feje csupasz volt, vállát régi sebhelyek szabdalták. A szekéren halmokban állt az uszadék fa és a gyújtós.

– Reggelt – szólt Viv, és szabad kezével játékosan tisztelgett egyet.

Az ork elhaladtában biccentett, tekintete Viv kardjára villant. A nő megállt, és nézte, ahogy elmegy. Az idegen nem nézett vissza, és ez valamiért nagyon zavarta.

Legelőször egy boltsorhoz ért, amely egészen a tengerpartig húzódott: itt aztán fából ácsolt töltésutak hálózata tette könnyebbé a homokon való közlekedést.

Viv feltornázta magát a boltokat összekötő sétányra. A só ette fán a mankó minden koppanása patadobogásként döndült.

A legtöbb üzlet magas és keskeny volt, megdőltek a tengeri szélről. Közélről jól látszott, hogy a megviselt viharlécek és a zsin-delyek is szálkásodnak.

Az első néhány boltot zárva találta. A papírral és ponyvával befoltozott ablakokból ítélve már régen elhagyatottan álltak. Aztán valamiféle könyvesbolt következett. A keskeny kirakatablakon bepillantva könyvek kaotikus halmait, térképeket és különféle kacatokat látott. A penész szaga mindent áthatott. Az ajtó egykor piros lehetett, de mostanra már csak a szín emléke csíkozta.

Baloldalt apró cégér hirdette: BOGÁNCSTÖVIS KÖNYV-KERESKEDÉS.

Viv megcsóválta a fejét, és tovább-bicegett.

Következett a vitorlajavitó. Aztán egy ócskás, tele kagylókkal, tengerisünökkel, üvegbójákkal és a tengerből kihalászott mindenféle szeméttel. Viv el sem tudta képzelni, miért akarna bárki ilyesmit venni.

A tengervíz és hínár átható szagán túl sütemény illata csapta meg az orrát. Cseppet sem meglepő módon kezdett újra megéhezeni. Amellett, hogy Vivből sokat kivett mind a bóklászás, mind a gyógyuló test szükségletei, amúgy is jó étvágygal bírt, hasa kóhója mostanra már szinte teljesen felemészttette a kései reggelit.

Élet jeleivel először az ösvény végén álló üzleteknél találkozott, ha nem számította a tüzelőt vonszoló orkot. Márpedig nem számította.

A bolt legalább kétszer olyan széles volt, mint a többi épület, két kéménye eregette a füstöt, népek jöttek-mentek benne. **ÓCEÁN ÓDA PÉKSÉG** – hirdette az üvegen a gondos kezek által frissen festett felirat. Nem mintha az orrodon kívül szükséged lett volna más segítségre, hogy kitaláld, mit árulnak itt.

Az ablak túloldalán nagy, kerek vekniket, bucikat és süteményeket halmoztak fonott kosarakba. Egy törp lépett ki az ajtón a tengerészek kivagyijárásával, feje felett csilingelt az ajtócsengő, miközben a szájába tömött egy utolsó falatot.

Viv egy ideig bámult befelé, és közben ismét elátkozta magát, amiért a szobájában hagyta a tárcáját. A hatalmas, leveles tésztából készült sütemények íze valószínűleg még az illatuk támasztotta hatalmas elvárásokat is túlszárnyalta. Viv beletörölte a száját az alkarjába, és kelleetlenül hátat fordított.

Nagyapus mindig azt mondta, hogy az éhséget, akárhogy is legyen, csak egyféleképpen lehet legyőzni: veritékkel. Bicegve,

de eltökélten nekivágott a homok földte útnak. Az út másik oldalán sorakozó épületek leginkább lakóházaknak és nyaralók számára fenntartott szállásoknak tűntek. Igaz, egy lelket sem látott.

Lovak kikötésére szolgáló korlát húzódott az út mellett, és ez Viv céljainak pont megfelelt.

Hosszú napokat töltött ágyban a hátán fekvé, és bizony az egész testében érezte ennek következményét. Nem mintha mostanában tervezett volna futóversenyre nevezni, de aligha várhatod el, hogy acélt forgatva életben maradj, ha csak a kard pengéjét élezed, a testedet pedig elhanyagolod.

A szablyáját és a mankóját a lókikötő egyik végének támasztotta, ő maga pedig a fő lécebe markolva óvatosan alábukott. Lábát kinyújtotta az utca felé, arca megvonaglott, amikor a jobb combjába belehasított a fájdalom.

Addig ereszkedett, amíg a karja szinte teljesen kiegyenesedett. Aztán felhúzta magát, újra és újra: a háta, a mellkasa és a felkarja is bemelegedett. Fájdalma lassan tudata háttérébe szorult.

Amikor már remegett a bicepszé a megerőltetéstől, és a halántékán csorgott az izzadság, mély, egyenletes lélegzetvételekkel maga alá húzta a bal sarkát, és visszaereszkedett a fenekére.

Az ork a szekérnyi tüzelőfával a dombon lefelé menet megállt, és őt bámulta. A szekere jóval üresebb volt. Egy sor elnyűtt szerszám lógott a kocsi oldallécein: fakalapács, pöröly, fejsze, fűrész.

Viv összehúzott szemmel nézett rá.

– Mit bámulsz?

Az ork vállat vont, és amikor végül válaszolt, hangja mély és meglepően lágy volt.

– Nem pihentél valami sokat.

– Csak nem találkoztam veled is, amikor megérkeztem?

A férfi ismét vállat vont.

– Itt általában semmi nem zavarja fel az állóvizet. Nehéz nem észrevenni, amikor valami izgalmas történik. És az érkezésed igen izgalmas volt. – Egy vigyor árnyéka bukkant fel az arcán. – Majdnem megfojtottad Csirögét.

– Csiröge?

– A sebész.

– Ó – felelte fintorogva Viv. Hát, gyászos volt a helyzet.

– Pitts – intett maga felé. Aztán behúzta a nyakát, magasabbra rántotta az istrángot, és húzni kezdte a szekeret. Nem várta meg, hogy Viv bemutatkozzon.

Ez egészen felidegesítette őt.

– Viv! – kiáltotta a férfi után. Amaz anélkül biccentett, hogy visszanézett volna. – A nyolc pokolra – morogta. – Ez aztán nagyserű város. Már értem, miért marad itt mindenki.

Nagy nehezen feltápászkodott. Összeszedte a mankóját és a szabljáját, és elbicegett a sétány végéig, ahol aztán megbújt egy völgyben két homokdűne között.

Innen nem látta a vizet, a szél is teljesen elállt, a csönd pedig annyira nyugtalanította, hogy a homokba hajította a mankót, és felsántikált a tengerpartra néző dűne tetejére, közben végig fújtatva fájdalmában.

A szellő itt sokkal édesebb volt, és mielőtt előhúzza volna a szabljáját, adott magának egy percet, hogy kifújja magát. Viv megpróbálkozott néhány kardgyakorlattal, közben a testsúlyát igyekezett az ép lábán tartani. Remélte, hogy a pontosságra és a felsőteste mozgására összpontosítva legalább néhány fentről induló és lent végződő megtévesztő támadáson át tudja küzdeni magát, de a dolog veszett ügynek bizonyult. Hirtelen elmozdult

a támasztó lába, és amikor megingott, a penge súlya a sérült lábára kényszerítette az egyensúlyát, ő pedig homokfelhő és káromkodás közepette lebukfencezett a dűnén.

Öt perccel a kínos homokbuckás fiaskó után visszabotladozott a főútvonalra. Mérgesen és reményvesztetten vágott neki a kimerítő útnak fel a Sügérhez, és érezte, hogy az inge alatt veríték és homok tapad össze. Az enyhe lejtő az indokoltnál jóval nagyobb kihívásnak bizonyult, amelynek végén ráadásul nem várt rá semmi, csak egy üres taverna, benne egy üres szobával és keskeny lépcsősorral.

Vállt vállnak vetve kellett volna harcolnia a Rétisasokkal. Éppen utat kellett volna vágnia Varine-ig.

A világon bárhol máshol szívesebben lett volna.

A figyelmét a mankónak szentelte, és hogy hol vesse meg a homokkal borított macskaköveken, így meglepte, amikor árnyék vetült az útjába.

Felpillantva egy tapenti kígyószerű tekintetével találta szemben magát. A nő nem volt olyan magas, mint Viv – ezt amúgy is kevesen mondhatták el magukról –, de feljebb állt az emelkedőn, így Vivnek fel kellett néznie rá.

Vagy talán csak úgy érezte, mintha fel kellene.

Erős testalkatú nő volt, izmos vállán és lábán káprázatos mintázatú bőr feszült. Pikkelyes bőrlebenye a halántéka és a nyaka mentén húzódott, lazacszínben ragyogott ott, ahol a fény átsütött rajta, hosszú hajfonatai szárazon csörögtek a szellőben.

Dereka egyik oldalán a kapuőrök lámpása, a másikon egy kétkézes kard lógott, kék tunikájára jelvényt tűzött.

Oldalra biccentette a fejét, és Vivnek a megvetőnél nem volt jobb szava a gesztusra.

– Lenyűgöző megnyilvánulása a harcművészeti képességeknek. – Szeme Viv és a homokbucka teteje, vagyis a félbehagyott kardgyakorlatok helyszíne között járt.

Vivnek forrón bizsergett a bőre; az a fajta szégyenkezés volt ez, amelyet csak egy hajszál választott el a tombolástól. Okosabb volt annál, mint hogy engedjen a késztetésnek, különösen a törvény helyi erőivel szemben, de azért még nem kellett udvariasnak lennie.

– Nincs sok más látnivaló erre felé, mi?

A tapenti halványan elmosolyodott, szemét összehúzta.

– Nem szívesen nézek efféle spektákulumot a városomban. Szeretem a csendet, a karddal hadonászó kislányok pedig mindig zajjal járnak. Azt ajánlom, hogy tartsd a kardodat a tokjában, sőt, inkább a szobádban. És ha már itt tartunk, szerintem neked sem sok okod van elhagyni az ágyadat.

Viv szeme szikrákat szórt.

– *Kislány...?*

A kapuőr azonban ügyet sem vetett a felháborodására, hangja kérlelhetetlenül sziszegett.

– Amikor bevonszoltak, egy pillantás elég volt, hogy tudjam: rajtad kell tartanom a szemem. Csiröge sem fogja egyhamar elfelejteni az érkezésedet. Próbáld meg bajt keverni, azonnal tömlöcbe hajítalak, aztán ott befejezheted a lábadozást, amíg a... *barátaid* elő nem kerülnek, hogy megszabadítsanak engem tőled.

Vivnek néma dühében nem futotta többre bámulásnál. Keze a szablyája felé rezzent, de uralkodott a késztetésen, a tapenti szeme azonban sötét élvezettel követte a mozdulatot.

– További szép napot. – A nő fejével gúnyosan a taverna felé intett. – Aztán csak óvatosan, felfelé a dombon. Még a végén

elnyújtja az itt-tartózkodásodat egy szerencsétlen botlás, és azt egyikünk sem akarja, nem igaz?

Azzal tovább is állt, Viv pedig csak bámult az utcán felfelé a Sügérre, és legszívesebben leszúrt volna valakit.

Ha Rackam nem ér vissza hamarosan, akkor neki kell útra kelni és megkeresni, lehetőleg még azelőtt, hogy olyat tenne, amit *tényleg* megbánná.

3

Viv még mindig fortygott a kapuőrrel való találkozás után, és ha lehet, még kevesebb lelkesedéssel meredt a Sügérre. Képtelen volt szembenézni az unalmas, magányos sétával az unalmas, magányos szobájáig, ahol ennek az unalmas, értelmetlen napnak a hátralévő részét töltené, így inkább a legközelebbi, életjelet mutató üzlet felé vette az irányt.

Dühösen lecsapta a mankóját a Bogáncestövis Könyvkereskedés előtt, mire az elkínzott fa roppanása hallatszott. Az elkorhadt anyag beszakadt a súlya alatt, a nő átkozódni kezdett. Viv egy negyedóra alatt majdnem másodszor bukott agyarrá, de végül sikerült azelőtt visszahúznia a mankót, hogy az teljesen átütötte volna a fát.

Lebámult a félig elkorhadt deszkára.

– A fenébe.

Belökte az ajtót, imbolyogva belépett a könyvesbolt félhomályába, tenyere még mindig bizsergett az ijedtségtől.

A helyiségnek szinte pontosan olyan illata volt, amilyennek képzelte: régi papír, penész és csalódottság, kiegészítve kutya- és... tyúkólszággal. Elfintorodott.

A könyvek elárasztották a hosszú, keskeny üzletet: düledező polcokra préselték be, a szekrények tetejére hányták rá őket, billegő halmokban álltak a földön. Néhány kötet újnak tűnt, de a legtöbb régi volt, kósza cérnaszálak kandikáltak ki a bőrrel vagy vászonnal beborított fatáblás kötés alól.

Hajózási és egyéb térképek heverték rendezetlen halmokban a kirakat alatti polcon. A falra haloványan világló, repedt üveg-búrájú viharlámpát függesztettek.

A belteret a külső borításhoz hasonlóan lécekből eszkábálták össze. Valaha fehér lehetett, de a festék már mállott, és mintha teával locsolták volna le.

A szobán kopott, sós homoktól megkeményedett szőnyeg jelölt ki egy bánatos ösvényt, és... csak nem madártollakat tapostak bele?

A bolt végében apró pult lapult, mögötte könyvkupacok újabb fala emelkedett. Félő volt, hogy a pultot ősrög szavak lavinája temeti maga alá. Az üzlet leghátsó részét egy zegzugos terem tette ki, és a sarokból Viv mintha motozást hallott volna. A terem bal oldalán ütött-kopott fatüzelésű kályha kuporgott, *szintén* roskadásig pakolva könyvekkel. Úgy tűnt, a bolti teendők ellátására nem akadt senki.

– A Nyolcakra, micsoda szemétdomb – mormogta elhúzott szájjal Viv. Rémes ötlet volt betérni ide.

Épp esetlenül megfordult volna, hogy távozzon, amikor a szabályája nekiütődött három könyvkupacnak: a tornyok papírlapok és porfelhő kíséretében összeomlottak. Viv arca megrándult, vett egy mély levegőt... és további két könyvhalom dőlt le és csúszott szét a korábbiak tetején.

Különös, ugatásszerű huhogás hangzott fel a bolt végéből. Dübörgő tappancskopogás jelezte egy zömök kis állat érkezését.

Hirtelen tűnt fel, és hulló szőr és tollak felhőjétől kísérvé egyenesen Viv felé száguldott. Karmai beleakadtak a rojtos szőnyegbe, és azt poros ráncokba gyúrték a pocakja alatt. Amikor kiszabadult, újra kilőtt felé, és olyan hangokat hallatott, mint egy víz alatt ugató kutya.

Viv meg sem rezzent, ahogy a lény négy tömpe tappancson ugrálva, hátán égnek meredő szőrrel lefékezett előtte. A feje nagy volt, és bagolyszerű, nagy szeme villogott, csőre apró, fekete. A hátán kiálló szőrösomók és tollak csökevényes szárnyakat sejtettek. A házőrzők jogos haragjának jeleként háromszög alakú kutyafülek lapultak tollas fejére.

Viv a szabályjára tette a kezét, de az agresszív huhogás ellenére sem hitte, hogy komoly veszélyben lenne. A meglepetése lassan hitetlenkedő kuncogásba váltott.

– Ó, *baszki!* – hangzott egy éles kiáltás. – Pörkölt, *nem szabad!*

Viv a káromkodásra döbbenet pillantott fel. Az igen *szívből jövő* káromkodásra. Ám a hang tulajdonosa még ennél is jobban meglepte.

A sietve érkező apró egerentyűlány rövid, piros köpenyt viselt, és szigorúan rázta az ujját az állat felé.

– Semmi baj – szólalt meg Viv, és a kitörni készülő nevetést féloldalas vigyorra szelídítette. A helyzet képtelensége a kapuőrrel való találkozást követő düh utolsó szikráit is kioltotta benne.

– Annyira sajnálom! – sipította az egerentyű. Ekkor látta meg a ledőlt könyvkupacokat, és leroskadt a földre. – Ó, hogy az istenek vernék meg.

– Ja, ezt meg *én* sajnálom. Az én hibám volt. – Viv a lába és a mankója felé intett, igaz, egyik sem tehetett a dologról. Furcsamód majdnem elszégyellte magát, amiért kardot hordott magával.

– Pörkölt! Húzás hátra! Gyerünk, indulás! – sziszegte az egerentyű. Viv meglepetésére a lény engedelmeskedett, tömpe farkát behúзва oldalgott a pult mögé. A bútor mögül kikukucskálva bizalmatlan pillantással méregette Vivet, és ugyan grépfrút nagyságú szemeket meresztett rá, de nyugton maradt.

Viv nekiállt, hogy nehézkes mozgással leguggoljon, és segítsen összeszedni az összekeveredett könyveket.

Az egerentyű azonban megállította.

– Hagyd csak. – Hatalmasat sóhajtott. – Ne kísértsük a sor-
sot, hm?

Nem telt bele sok időbe, hogy újabb ingatag könyvtornyokat építsen, de így legalább már nem a földön heverték szanaszét a könyvek. Amíg az egerentyű ezzel foglalatatoskodott, Viv a mankóját beleakasztotta a szőnyeg egyik végébe, és lopva kiegyenesítette, ezzel kiérdemelve magának egy nevetséges, gurgulázó morgást Pörkölttől.

– Rendben. Picsába! Kicsit izgatott vagyok – szólalt meg az egerentyű, egyik mancsával legyezve magát. Megmozgatta a bajuszát. – Segíthetek valamiben? – kérdezte.

Hiába káromkodott úgy, mint egy kocsis, a kérdést végtelen udvariassággal tette fel, és Viv nem tudott tovább uralkodni magán, kiszakadt belőle a nevetés.

– Jaj, istenek, annyira sajnálom – mondta, és próbálta abba hagyni a röhögést. – Csak... minden egerentyű, akivel eddig találkoztam, olyan szelíd, kedves kis teremtmény volt, azt gondoltam...

Az egerentyű szeme összeszűkül.

– Én pedig azt gondoltam, hogy az orkok legfeljebb *megeszik* a könyveket, mégis itt vagyunk.

Erre Viv végleg elvesztette a nevetéssel szembeni csatát.

Egy másodperccel később az egerentyű is kuncogni kezdett, majd megtörölte a homlokát, és úgy nézett körül, mint akinek fogalma sincs, mit keres itt.

– Egyébként Páfránynak hívnak – nyújtott mancsot.

Viv elfogadta, a tappancs elveszett az ork hatalmas tenyerében. Próbálta gyengéden megszorítani.

– Viv. Tényleg sajnálom a felfordulást.

Páfrány csak legyintett. Vagyis majdnem.

– Ha veszel egy könyvet, mindent megbocsátok.

– Öö, izé... A Sügérben hagytam a tárcámat... – Üres öve felé intett. Kiváló kifogás volt, ugyanis nem tervezett venni semmit.

Újabb hatalmas sóhaj Páfránytól.

– A lábad elnézve nem mostanában fogsz árkon-bokron átvágvagva meglépni az ebül szerzett regényeddel, úgyhogy vidd el hitelre, aztán majd holnap visszajössz, és kifizeted. Ez hogy hangzik?

Sarokba szorították.

– Jó. De – nézett körül Viv – őszinte leszek veled: nem olvasok valami sokat, és fogalmam sincs, mit keresek.

Páfrány tetőtől talpig végigmérte, mint aki éppen szavakból akarja kimérni a súlyát. Kőrmével az alsó ajkát kocogtatva megsemmisítette a kardját meg az egész... Vivségét.

– *A lánc tíz szeme* – mondta, és végighúzta az ujját néhány könyv gerincén. – Klasszikus.

Viv kétkedő arcot vágott.

– Nehéz... olvasmánynak hangzik.

– Megszöknek benne egy börtönből – nézett hátra Páfrány a válla felett. – Kardozás. Éjszakai hajós csata. Átkok. Van benne egy félszemű, gyilkosságra hajlamos törp. – Visszafordult a könyv-

vekhez, fekete szeme magabiztosan fénylett. – Bízz bennem, rendben? Á, itt is van!

Kihúzott egy vékony, vörös bőrbe kötött könyvet, és átnyújtotta. Viv kelleetlenül elvette. A dombornyomott címet pergő aranyfesték borította, a szerzőt R. Genevissnek hívták. Viv kinyitotta, és kétségbeesetten bámult az apró betűkre.

– Vannak benne képek? – Rögtön utána elfogta a lelkiismeret-furdalás az okozott felfordulás meg a bolt előtti szétkorhadt léc miatt. – Nem mintha számítana, igaz-e?

Páfrány lágyan, dallamosan elnevette magát.

– Van benne pár fametszetnyomat. De nem a véres részekről.

Viv kierőszakolt magából egy mosolyt, és remélte, hogy hálsáknak tűnik.

– Öő, igen. Persze. Köszí, meg minden. Mennyivel tartozom? Mennyit hozzak holnap?

– A kiadás nem az új nyomásból van, de a bőrkötés miatt... harminc garas. – Viv arc kifejezését látva felsóhajtott. – Baszki. Jó, neked legyen hús.

– Jó, nem szívesen hozom ezt fel, de... – Viv beszámolt neki a tönkretett padlódeszkáról.

Az egerentyű a mancsába temette az arcát, és eleresztett pár meglepően kreatív káromkodást, aztán pár egyéb szó is elhagyta a száját – Viv *majdnem* biztos volt benne, hogy ezek is szentségtelenségnek számítottak –, majd láthatóan összeszedte magát.

– Örülök, hogy nem szedtél össze további sérüléseket – mondta Páfrány olyan óvatosan, mintha kötélen táncolt volna egy pohár brandy után. – Akkor holnap.

Amint Viv kilépett az ajtón, távozását ünnepelve Pörkölt győzedelmesen felhuhogott.

Míg Viv a Sügér felé tántorgott, köd gomolygott fel a tenger felől, a homoknád susogott a hosszú szellőkésekben. Az időjárás gyorsan változott. Meggyorsította a lépkeit, mert a gondolat, hogy elázik a kötése, a mankóját pedig nedves homokon kell keresztülcibálnia, végtelenül orkot próbáló és ellenszenves lehetőségnek ígérkezett. Igaz, a hónalja a sietségtől még jobban kidörzsölődött.

Az első cseppek éppen akkor festettek fekete köröket a homokba, amikor megmászta a Sügér három lépcsőfokát, és megérkezett a zsindelezett tető védelme alá. Alig néhány másodperccel később dörögni kezdett az ég, zengett, mint a mosódeszkán végigguruló krumpli, aztán villám vágott végig ragyogva a ködön. A dűnék felől eső hullámozó függönye ereszkedett alá, és mindent elnyomott az átnedvesedő forró homok szaga.

Ahogy belépett, Viv a korábbiánál jóval népesebbnek találta a tavernát.

Inas karú, sótól ropogós ruhájú tengertündék és emberek gyűltek az asztalok köré vagy őgyelegtek a pultnál, a helyiséget jó kedélyű beszélgetés hangzavara töltötte be. Brand könnyedén suhant a pult mögött, tett-vett. Keskeny vállú féltündekölők siklott az asztalok között, rézkorsókat és raguval teli tálakat tett a vendégek elé. Valaki tüzet gyújtott a kályhában, a gyújtóson sercegtek az esőcseppek.

Viv újra megéhezett. A helyiség hátuljában magányos, szabad asztal álldogált, és úgy gondolta, oda kényelmesen letelepedhet. Odadöcögött a székhez, amely fölött valami tengeri ragadozó fogakkal teli koponyája díszelgett. Viv az ép lábán megtámaszkodva

a fenekére ereszkedett, és megkönnyebbülten felsóhajtott, majd ügyetlenkedett egy keveset a karddövével, mielőtt a szék alá poty-tyantotta volna, a mankóját pedig kartávolságban belül a falnak támasztotta.

A piros könyvet az asztalra fektette, és amíg a kölyökre várt, csak bámulta. Azon morfondírozott, vajon merre jár Rackam, na meg a többiek: Lannis, Tuck, Sinna és Ártó. Már biztos tábort vertek, és kisorsolták, ki áll őrséget. Vagy talán már el is kapták Varine-t? Vajon egy darabban van még mindenki? Viv alig töltött két hónapot a Rétisasokkal, és máris a kispadra szorult. A távolba meredve piszkálta a kötéseit, közben az ajkát rágcsálta.

– Hozhatok valamit? – Félénk hang hozta őt vissza a jelenbe. A féltünde fiú ujjain üres korsók himbálóztak.

– Egy párat abból – mondta Viv, és a korsókra mutatott. – És mi az, amit mindenki eszik? Na, abból hármat. – Elkapta Brand pillantását, és felvonta a szemöldökét. A csapos visszaintett. – Mondd meg Brandnek, hogy majd holnap fizetek. – Megpaskolta a sérült lábát.

– Öhh, rendben.

Amíg a fiúra várt, maga elé helyezte *A lánc tíz szemét*, pontosan középre, és mélyet sóhajtott. Már az olvasás pusztá gondolatát is meghátrálásnak érezte. Néma beismerése volt annak, hogy más ork lett. Gyenge. Puhány. Álmos.

Valaki, aki tétlenül ődöng és tanul, nem pedig harcol és győzedelmeskedik.

Az első oldalra lapozott. A fejezet címe *Amelyben feldarabolok egy férfit* volt. Viv Páfrány mindentudó pillantására gondolt, és felkuncogott. Vonakodó érdeklődéssel kezdett olvasni.

Amikor azt mondom, hogy jogtalanul börtönöztek be, talán érzel majd irántam egy kis rokonszenvet. Ám amikor beszámolok arról a néhány irtózatoss dologról, amelyet elkövettem, valószínűleg túlfeszítem a szimpátiád határait. Csak arra kérhetlek, kedves olvasó, hogy hallgass végig. Való igaz, hogy szörnynek tűnhettek, amiért levágtam egy férfi fejét, aztán a lábát és a karját, majd beletöttem három, tengervízzel teli hordóba, hogy kibírja az utat. De azt hiszem, a történetem végére még így is érdekesnek találsz majd a figyelemre.

És különben is.

Egy rohadék volt.

Viv tovább olvasott az italai és az étel megérkezése után is. Szórakozottan rágott és kortyolt, falta az oldalakat, és döbbenten vette észre, hogy mindhárom tál és mindkét korsó kiürült. Még csak fel sem nézett, amikor a kölyök elvitte őket.

A Sügérben elhalványodtak a fények, és a Viv által kisajátított sarokig nem ért el a kandalló fénye és melege, így kért egy lámpást az olvasáshoz. A kölyök teljesítette a kérését, és Viv a kényelmetlen szék, a sajtó lába meg annak ellenére, hogy magára hagyták őt a semmi közepén, teljesen elmerült a történetben.

A szavak elrepítették őt.

Valahová máshova.